

РЕШЕНИЕ

№ 22293

гр. София, 03.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав, в
публично заседание на 02.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **6401** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46а, ал. 1 и ал. 2 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на Х. А. Р. Х. Х., роден на 05. 01. 1991 г., гражданин на С., със съдебен адрес - С., [улица], ет. 2, офис 226, чрез адв. Г., срещу Заповед № 366з-1464 / 20. 04. 2026 г. на ВПД директор на ОДМВР – В. Т., за принудително настаняване на чужденец в СДВНЧ към дирекция „Миграция“ - Любимец.

В жалбата се излагат съображения, че обжалваната заповед е незаконосъобразна. Твърди се, че жалбоподателят пребивавал законно страната, тъй като към момента на задържането е било висящо производство за разглеждане на последваща молба за международна закрила по реда на ЗУБ. Сочи, че оспорената заповед е немотивирана, доколкото можело да се наложи друга мярка, което не е толкова утежняваща. Не бил надлежно уведомен за представяне на доказателства и заповедта не му е връчена на език, който разбира. Излага съображения, че е сключил религиозен брак с българска гражданка, която може да му осигури жилище и издръжка.

Ответникът – ВПД директор на ОДМВР – В. Т., чрез писмени бележки, оспорва жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С предложение рег. № 5389р-519 от 20. 04. 2026 г. на началник сектор „Миграция“ е уведомен директора на ОД на МВР В. Т., че при извършена полицейска проверка е установен чуждия гражданин Х. А. Р. Х. Х., роден на 05. 01. 1991 г., гражданин на С., който е с отказан хуманитарен статут от 07. 01. 2026 г. Посочено е, че чужденеца няма паспорт или заместващи документи, както и регистриран адрес на територията на страната, поради което е предложено издаването на ПАМ

„Връщане до страната на произход“. Предложено е поради опасност от укриване до създаване на организация за извеждането на чужденеца, да бъде издадена заповед за принудителното настаняване на чужденеца в СДВНЧ.

Със Заповед № 366з-1462 / 20. 04. 2026 г. на ВПД директор на ОДМВР – В. Т. на Х. А. Р. Х. Х. е наложена ПАМ „Връщане до страната на произход“.

Със Заповед № 366з-1464 / 20. 04. 2026 г. на ВПД директор на ОДМВР – В. Т., Х. А. Р. Х. Х. е принудително настанен в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“ до отпадане пречките за изпълнение на наложената ПАМ.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Заповедта е връчена на лицето на 20. 04. 2026 г., видно от положения подпис, а жалбата до съда е подадена на 04. 05. 2026 г., от което следва, че се оспорва в срок, подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице интерес от обжалването.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, съобразно чл. 44, ал. 6, вр. ал. 1 от ЗЧРБ – директора на ОДМВР – В. Т., като по делото е представена (стр. 31 на гърба) Заповед № 8121к-5002 / 02. 03. 2026 г. на министъра на вътрешните работи, от която е видно, че издалия оспорената заповед М. Л. е временно преназначен на длъжността директор на ОД на МВР В. Т..

Заповедта е мотивирана с посочване както на фактическите, така и на правните основания за издаването ѝ, с оглед на което е спазено изискването на чл. 59, ал. 1 във вр. с чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Като правни основания за издаване ѝ са посочени разпоредбите на чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ, а от фактическа страна органът е приел, че по отношение на чужденеца е приложена ПАМ по чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ, както и наличието на опасност чужденецът да се укрие. Оспорената заповед е издадена при спазване на административно-производствените правила.

Видно е, че спрямо чужденецът има издадена Заповед № 366з-1462 / 20. 04. 2026 г., с която е наложена ПАМ – „Връщане до страната на произход“, като освен това от материалите по делото се установява, че същият няма документи за самоличност, както и регистриран адрес.

Съгласно разпоредбата на чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, посочена като правно основание за издаване на процесната заповед, в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудително настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането. Принудително настаняване се разпорежда и в случаите, когато чужденецът не изпълнява условията на наложените по ал. 5 обезпечителни мерки

Анализът на относимите норми сочи, че материално-правните предпоставки, които следва да са налице, за да се издаде заповед за принудително настаняване на чужденеца в СДВНЧ, са заповед за приложена административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗЧРБ и поне една от следните предпоставки, а именно лицето да възпрепятства изпълнението на заповедта или да е налице опасност същото да се укрие. Мярката по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, каквато безспорно е процесната, има за цел да обезпечи изпълнението на предходната мярка за отвеждане на лицето до границата на РБ.

В случая, не се спори между страните, че по отношение на жалбоподателят е издадена заповед за налагане на принудителна административна мярка „Връщане до страната на произход“.

Административният орган е посочил необходимостта от настаняването в СДВНЧ, като е мотивирал акта си (съобразно препращащите мотиви в предложението) от фактическа страна с това, че чужденецът няма адресна регистрация и разрешен срок за пребиваване в страната, налице е опасност да се укрие и да се отклони от изпълнението на наложената му ПАМ.

Съдът намира така изложените доводи за правилни и законосъобразни.

В случая жалбоподателят няма разрешен срок на пребиваване в страната, същият е влязъл незаконно на територията на страната и не пребивава на декларирания адрес, което се явява пречка за изпълнението на наложената ПАМ – връщане до страната на произход. При тези обстоятелства съдът намира, че правилно административният орган е направил обосновано предположение, че лицето може да се отклони от изпълнение на наложената му ПАМ.

Освен това, видно от приложеното (стр. 12) постановление за установяване на местонахождение и справка на ГПУ – Р. (стр. 13) лицето Х. А. Р. Х. Х. се издирва като свидетел по образувано досъдебно производство. Доколкото същият не е установен на декларирания адрес, се е наложило да бъде обявен за общодържавно издирване.

В хода на настоящото производство е представено удостоверение за сключен религиозен брак между Х. А. Р. Х. Х. и българската гражданка И. Н., като последната е разпитана като свидетел по делото.

Действително в показанията си свидетелката потвърждава така сключения религиозен брак, както и че има възможност да осигури жилище и издръжка на жалбоподателя.

Съдът въпреки така представените доказателства, намира, че същите не променят извода за законосъобразност на издадената заповед спрямо жалбоподателят.

Безспорно е, че по отношение на него има издадената ПАМ за връщане, същият не разполага с регистриран адрес, което е довело до обявяването му за общодържавно издирване и не разполага с документи за самоличност.

Заявеното от свидетелката, че Х. очаква получаване от С. на документи за самоличност е бъдеще несигурно събитие, което не се знае дали със сигурност ще се осъществи.

Настоящият състав намира, че горните мотиви обективират основанието, което административният орган е приел за налично. Задържането следва да се основава на обективна причина, свързана с възпрепятстване на извеждането, което се дължи изключително на поведението на адресата на ПАМ. Целта, която преследва обезпечителната мярка е да се организира и осигури изпълнението, когато съществува непосредствена опасност чужденецът да се укрие или да възпрепятства по друг начин изпълнението на наложена му ПАМ. Данните сочат за обосновано предположение, че лицето ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Чужденецът се явява незаконно пребиваващ на територията на Република България и няма регистриран адрес на пребиваване на територията на страната.

Според дефинитивната норма на § 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ „опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, т. 2 и 3“, е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат обстоятелствата, че лицето не може да бъде намерено на обявения от него адрес на пребиваване, наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания на лицето, независимо от реабилитацията, не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка, притежава подправени документи или няма никакви документи, представило е невярна информация, вече се е укривало, не е спазило забрана за влизане и други.

По правната си природа принудителното настаняване в СДВНЧ следва да се квалифицира като

мярка по обезпечаване на изпълнението на принудителното отвеждане до границата на Р. България. С оглед характера и предназначението ѝ, същата следва да се прилага само тогава, когато не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки и са налице конкретни данни за реална опасност лицето да осуети изпълнението на ПАМ. Задържането следва да се основава на обективна причина, свързана с възпрепятстване на извеждането, което се дължи изключително на поведението на адресата на ПАМ. Целта, която преследва обезпечителната мярка е да се организира и осигури изпълнението, когато съществува непосредствена опасност чужденецът да се укрие или да възпрепятства по друг начин изпълнението на наложената му ПАМ. В случая посочените критерии, обуславящи настаняване в СДВНЧ, са налице. Изпълнени са изискванията на чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ за постановяване на оспорения административен акт, а именно - наложена на чужденеца ПАМ по чл. 39а, т. 2 от същия закон и съществуваща реална опасност от укриването му. Законосъобразно са упражнени правомощията на административния орган при преценката му за необходимостта от принудителното настаняване на чуждия гражданин в СДВНЧ за постигането на легитимна цел - организиране на принудителното извеждане от Р. България. Незаконното пребиваване на територията на страната, непредставянето на адрес от страна на жалбоподателя, на който може да се намери, липсата на близки в страната, както и обстоятелството, че лицето е склонно да нарушава разпоредбите на българското законодателство, мотивират извод за основателно предположение, че Х. А. Р. Х. може да се укрие, респ. за възпрепятстване на организацията и подготовката на извеждането му от страната или за затрудняване или осуетяване изпълнението на ПАМ.

Настаняването в СДВНЧ извършено с оспорената в настоящото производство заповед, е правна възможност допустима от закона и същата има за цел за обезпечи изпълнението на наложена по отношение на чужденеца ПАМ – връщане до страната на произход, като настаняването в СДВНЧ е извършено именно с цел организиране на извеждането от страната.

В същото време, ако действително впоследствие чужденецът се снабди с документи за самоличност и са налице данни, че лицето може да пребивава на заявен от него адрес, след извършена проверка за това, няма пречка да се промени настаняването в СДВНЧ и да се приложи някоя от другите мерки по чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ.

Съдът намира за неоснователни доводите в жалбата, че са налице съществени нарушения на административнопроизводствените правила изразяващи се в това, че административния орган не бил събрал доказателства, дали Х. не се намира в някакво друго производство. Видно е, че такива доказателства няма представени по делото, включително и от страна на процесуалния представител на жалбоподателя. При извършена служебна проверка от страна на съдията-докладчик в деловодната система на АССГ, се установява, че на 24.02.2026 г. Х. А. Р. Х. е подал последваща молба за предоставяне на международна закрила, като с Решение № 84-Х/16.03.2026 г. на интервюиращ орган на ДАБ не е допусната тази последваща молба. С Решение № 20164 / 22. 05. 2026 г. по адм. д. № 4633 / 2026 г. по описа на АССГ е отхвърлена жалбата на Х. срещу решението на интервюиращия орган. Решението на АССГ е окончателно и не подлежи на обжалване.

Неоснователни са и доводите за липса на преводач при връчването на заповедта, тъй като видно от приложената по делото заповед, в нея е посочено, че същата е връчена в присъствието на преводач. Действително, в екземпляра представен от жалбоподателя липсва подобно отбелязване, но това не е задължително да се отбелязва на всяко копие. Освен това е безспорно, че жалбоподателят е разбрал какво му е връчено, доколкото безспорно е упражнил правото си на жалба.

По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на процесуалните правила, при правилно приложение и в съответствие с целта на закона.

Разноски от страна на ответника не се претендират, поради което такива не се присъждат.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. А. Р. Х. Х., роден на 05. 01. 1991 г., гражданин на С., срещу Заповед № 366з-1464 / 20. 04. 2026 г. на ВПД директор на ОДМВР – В. Т., за принудително настаняване на чужденец в СДВНЧ към дирекция „Миграция“ - Любимец.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: